

kun faa Bestemmelser, der afviger fra Bestemmelserne i de gældende Dyrtidslove, og er altsaa i alt væsentligt et Forslag om at forlænge deres Gyldighed i 3 Maaneder. De Penge, der stilles til Kommunernes Raadighed i de kommende 3 Maaneder, svarer nøjagtigt til de Penge, der i de forløbne Maaneder har været til Raadighed for dem, 180 Øre pr. Individ pr. Maaned. Jeg billiger ogsaa Bestemmelserne i Lovforslagets § 4, hvorefter der ydes Kommunerne Dækning for deres Administrationsudgifter og deres Rentetab. Det har hidtil været saaledes, at navnlig Købstæderne, men ogsaa nogle Landkommuner, har været særlig ilde stillede ved, at de i saa høj Grad har skullet staa i Forskud, udrede meget betydelige Beløb til mange Foranstaltninger, som var nødvendiggjorte af Krigen, og som Følge deraf har maattet optage i Forhold til deres Størrelse og Evne mægtige Laan, dels faste Laan, dels foreløbige Laan i lokale Pengeinstitutter, til meget høje Renter. Jeg er glad ved de Bestemmelser, man nu vil indføre, hvorefter Kommunerne kan faa noget bedre Vilkaar at arbejde under, end de har haft hidtil. Jeg kan altsaa anbefale Lovforslaget til uforandret Vedtagelse, og jeg haaber, at Vedtagelsen kan finde Sted, uden at nogen Udvalgsbehandling bliver krævet. Men jeg vil dog yderligere gøre nogle Bemærkninger.

Det forekommer mig i Modsætning til, hvad der fremførtes af det ærede Medlem, der talte paa Venstres Vegne (Jensen-Sønderup), at de Oplysninger, som den højtærede Indenrigsminister gav i Gaar i sin Forelæggelsestale, i høj Grad vidner om, at der er betydelige Mangler ved de gældende Dyrtidslove. Ganske vist kan Tal anvendes paa forskellig Vis, det indrømmer jeg fuldt ud, men der er for mig ingen Tvivl om, at de fremførte Tal i Virkeligheden viser os, at Dyrtidslovene har deres meget betydelige Mangler og ikke er anvendte paa en saadan Maade, at den af Dyrtiden foraarsagede Trang er blevet afhjulpet i de forskellige Kommuner i den Udstrækning, den kunde have været afhjulpet, hvis man havde anvendt de Penge, der var stillede til Kommunernes Raadighed.

Jeg har før haft Lejlighed til at sige, at Dyrtidslovene vilde ikke finde den Anvendelse, som var Forudsætningen. Jeg har samtidig sagt, at naar ikke alle de Penge, der blev stillet til Raadighed, blev anvendt i de enkelte Kommuner, behøvede det ikke at være et Bevis for, at de paa-

gældende Kommuner ikke gjorde deres Pligt — det har jeg indrømmet flere Gange —, thi der er Landkommuner, hvor den almindelige Velstand er saa stor, at man kan nøjes med at anvende ret smaa Beløb for at afhjælpe i alt Fald den værste Ulempe af Dyrtiden. Men det er min Opfattelse, at det er forholdsvis faa Kommuner, der er saaledes stillede. I de fleste Kommuner vil der findes ikke saa faa bosiddende Folk, som, uanset at de har fast Ejendom og selvstændig Bedrift, dog er saa vanskeligt stillede paa Grund af Dyrtiden, at de i høj Grad trænger til en Haandsrækning, og det er utvivlsomt, at saadanne Folk i vid Udstrækning ikke er blevet hjulpet, fordi de paagældende Kommunalbestyrelser ikke har haft den rette Forstaaelse af, hvad Forholdene krævede, har vist Uvillie overfor Dyrtidsforanstaltningerne eller i alt Fald ikke iværksat dem i en saadan Udstrækning, at den almindelige Trang til Hjælp er blevet imødekommet. Endelig er der Kommuner, hvis Økonomi er saaledes, at Kommunalbestyrelserne viger tilbage for at anvende de Beløb, der staar til Raadighed, af Hensyn til den ekstra Skatteudskrivning, der bliver nødvendig, naar hele Beløbet bliver stillet til Raadighed. Jeg har gjort opmærksom paa det tidligere, og min Opfattelse af dette Forhold er blevet bestyrket ved de Tal, som er fremførte af den højtærede Indenrigsminister. De viser, at Dyrtidslovene er blevet anvendt højest forskelligt i de forskellige Landsdele og i de forskellige Kommuner indenfor de forskellige Landsdele, og jeg tror, at man i mange Tilfælde vil kunne paavise, at netop der, hvor Trangen til Hjælp har været størst, er der gjort forholdsvis mindst. Dette er et meget grelt Bevis for, at Dyrtidslovene ikke har været fyldestgørende. I det foreliggende Lovforslag er der i § 5 stillet et Forslag om, at der stilles et Beløb af 500,000 Kr. til Raadighed for Indenrigsministeren til Fordeling efter Samraad med begge Tings Finansudvalg blandt saadanne Kommuner, som er særlig slet stillede. Jeg er meget glad ved denne Bestemmelse. Beløbet er naturligvis ikke stort nok til at afhjælpe den tilstedeværende Trang i alle fattige Kommuner, men det vil, antager jeg, være stort nok til i de kommende tre Maaneder at imødekomme de vanskeligst stillede Kommuner saaledes, at disse kan blive i Stand til at iværksætte de i de vedkommende Kommuner særlig paakrævede Dyrtidsforanstaltninger.